

ת"פ (ראשון לציון) 43857-04-19 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 43857-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות משטרת ישראל

נגד

הנאשם: פלוני

בשם המאשימה: עו"ד

בשם הנאשם: עו"ד אודי עמר - מטעם הסגוריה הציבורית

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות במלוא העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, אשר תוכנו יפורט להלן:

אישום מס' 1: ביום 9.3.19 בשעות הצוהריים, על רקע ויכוח בביתם בין הנאשם ורעייתו גב' פלונית (להלן: המתלוננת), לפת אותה הנאשם מאחור כשידו בצווארה, והחזיקה בתנוחת חניקה במשך מספר דקות. האירוע פסק כשהמתלוננת אמרה לנאשם כי תתקשר למשטרה. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירת תקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

אישום מס' 2: ביום 23.1.19 בשעות הערב, בביתם של בני הזוג ועל רקע ויכוח ביניהם, התקרב הנאשם למתלוננת בריצה, תפס אותה בידיו בעורפה, הפילה על ספה כשפניה כלפי מטה, ואמר לה "תסתמי את הפה". הנאשם שחרר את המתלוננת שקמה על רגליה, אז בעט בשוק רגלה השמאלית. מחמת הכאב התכופה המתלוננת והחזיקה ברגלה. אז תקף אותה הנאשם בשלישית - הוא תפס

בשתי ידיו את כתפיה, קירבה אליו, הניף כלפיה יד מאוגרפת, ואיים כי תקבל אגרוף בפניה, מכות בפניה, וכי יהרוג אותה. כתוצאה מההתקיפה נגרמו למתלוננת המטומה (סימן כחול) בשוק רגלה השמאלית ושריטה בלחיה השמאלית. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין; איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

אישום מס' 3: במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בחודש ספטמבר 2018 בשעות הלילה, בעת ששהו בני הזוג במיטתם, קפץ הנאשם על המיטה, תפס כרית, הצמידה לפניה של המתלוננת, ואמרה לה כי הוא מוכן להורגה במקום. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות תקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין; איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

אישום מס' 4: במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בחודש מרץ 2017, בהיותם בביתם, תפס הנאשם את המתלוננת בשתי ידיו, דחף אותה בכוח אל הקיר, תפס באוזניה והצמיד את ראשה אל הקיר, עיקם את ידה והחזיקה בעורפה. הנאשם מנע מהמתלוננת להשתחרר, וכשהצליחה לעשות כן, ברח מהבית ושהתה מספר ימים אצל חברה. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירת תקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין.

2. ב"כ המאשימה סקרה את מעשי העבירה על נסיבותיהם, ההסלמה בהתנהגותו האלימה של הנאשם, הפגיעה במתלוננת - פיזית ומנטלית, ופוטנציאל הנזק הגבוה. המעשים בוצעו בתוך "ביתה-מבצרה" של המתלוננת, וכללו תקיפה פיזית בשילוב איומים מפורשים ליטול את נפשה, באופן שהביא אף להימלטותה מהבית. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה להמחשת מדיניות הענישה, וביקשה לקבוע את מתחם העונש בין 15-28 חודשי מאסר בפועל.

בגזירת העונש בתוך המתחם ביקשה לזקוף לטובתו של הנאשם היעדרן של הרשעות קודמות. אין לזקוף לחובתו את החלטתו לנהל הוכחות, אך לא יוכל לזכות בהקלה הניתנת למי שמקבל אחריות על מעשיו. אשר לחלופי הזמן - הנאשם יצא את הארץ במהלך ניהול ההוכחות, באופן שהביא להפסקת ההליך ולהתמשכות המשפט לתקופה העולה על חמש שנים. לטענת ב"כ המאשימה, התנהגותו זו של הנאשם "אינה לגיטימית, וצריכה לקבל ביטוי ושיקול לחומרה בגזירת עונשו". סופו של דין עתרה לגזור את עונשו של הנאשם במסגרת המתחם לו עתרה, "בשליש התחתון אך לא בתחתיתו", ולהטיל עליו מאסר על-תנאי ופיצויים לנפגעת העבירה.

3. ב"כ הנאשם הצטרף לחברתו בבקשה לקבוע מתחם עונש כולל לעבירות כולן, אלא שלשיטתו מתחם העונש מתחיל בענישה צופה פני עתיד, וחלקו העליון ב-15 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם טען כי האירועים כולם לא היו מתוכננים; הנאשם תקף את המתלוננת מבלי שעשה שימוש בכלי משחית; מרבית האירועים הסתיימו ללא חבלות, ובאישום השני בחבלות שלא הצריכו טיפול רפואי; האיומים אינם ברף חומרה גבוה. כן הפנה לפרקי הזמן שחלפו בין האירועים, המלמדים על מסוכנות נמוכה שנשקפה למתלוננת מן הנאשם. לתמיכה בטעונו הגיש ב"כ הנאשם שלושה גזרי דין שניתנו בידי

הח"מ.

אשר לעונש המתאים לנאשם - הלה ניהל את משפטו והתגונן מפני העבירות שיוחסו לו, בהתאם לזכותו בדיון. הנאשם יליד 1978, נעדר הרשעות קודמות. מעשי העבירה בוצעו כולם כלפי אותה המתלוננת, ללא מסוכנות כלפי כולי עלמא. בני הזוג התגרשו בחודש אוגוסט 2019. הנאשם עזב את הארץ בסמוך לאחר מכן, ומאז אין קשר כלשהו בין השניים. נסיבות יציאתו של הנאשם מן הארץ אינן קשורות למשפט. לא מדובר במי שניסה להימלט מן הדין, אלא במי שיצא מהארץ לאוקראינה כדי לטפל באביו החולה, שם הכיר בת זוג חדשה, והחל לנהל חיים חדשים. בינתיים, הוריו של הנאשם עלו לארץ, אך הוא נשאר באוקראינה בשל מגפת הקורונה, ובהמשך על רקע המלחמה מול רוסיה, עקר לנורבגיה, שם קיבל מקלט עם בת זוגו ובנם. האופן בו הנאשם נאלץ לנהל עתה את משפטו בישראל, ללא אפשרות לשוב למשפחתו, בשל צו עיכוב יציאה מן הארץ שהוטל עליו, עלול לגרום לאובדן ויזת פליט שקיבל הנאשם בנורבגיה. רעייתו ובנו שוהים שם ללא תמיכה וללא פרנסה, והילד סובל מבעיות בריאותיות. הנאשם איננו זכאי, לטענתו, לקבל טיפול רפואי בארץ, בשל מעמדו המשפטי. הוא סובל מדיכאון וחרדה, שהתעצמו בשל חששותיו מתוצאת ההליך המשפטי. מכאן, עזיבתו של הנאשם את הארץ במהלך המשפט פגעה דווקא בו עצמו. ראוי לציין, כי חרף ארכה שניתנה להגנה להמצאת אסמכתאות לתמיכה בטיעוניה, אלו לא הומצאו. ב"כ הנאשם הוסיף וטען לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה האחרונה (2019), כשלשיטתו מרחק הזמן צריך להשפיע בדרך של הקלה בעונשו של הנאשם, קל וחומר בהתחשב במצב הצפיפות בבתי הסוהר ובמנגנון הקיצור המינהלי, המביא לכך שאסירים שהורשעו בעבירות חמורות משתחררים לפני תום תקופת מאסרם.

סופו של דיון ביקש ב"כ הנאשם לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם לו עתר, למאסר על-תנאי, ולחלופין להפנותו לקבלת חוות דעת מאת הממונה על עבודות שירות, באופן שיאפשר לגזור עליו עונש מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות.

4. כבר בפתח דבריו של הנאשם (שנשמעו בסיוע מתורגמנית) הדגיש כי הוא עתיד לפרוש יריעה נרחבת שתידרש לזמן ממושך. מבוקשו ניתן לו. הנאשם ביקש מבית המשפט לראותו "לא רק כמומחים אלא כבני אדם". הנאשם טען כי לאחר שהחל המשפט, "יצאתי מהארץ וגם חזרתי כי היה ידוע לי על תהליכי המשפט". בחודש דצמבר 2019 אושפז אביו החולה במחלקת טיפול נמרץ בבית חולים באוקראינה לצורך ניתוח לב. הנאשם הדגיש כי ראה חשיבות רבה לעמוד לצדו של אביו ולקיים מצוות כיבוד הורים, וכי "בגלל זה החלטתי לצאת מהארץ אז עם כוונה לחזור ברגע שזה התאפשר".

לשאלת בית המשפט, מדוע לא פנה בבקשה לדחיית הדיון, כדי לאפשר לו לצאת מהארץ ולבקר את אביו, השיב כי: "הסברתי לעוה"ד ברנשטיין והוא השיב שזה יכול לקחת זמן שלא יכולתי להרשות לעצמי לחכות יותר מידי זמן". לשאלת בית המשפט מדוע ניתק את הקשר עם בא כוחו, השיב כי "היה לי טלפון סלולרי עם סים של אוקראינה". כשנשאל האם לא ניתן לקיים שיחות טלפון מאוקראינה לישראל, השיב כי הקדיש את מלוא תשומת לבו לאביו. אח"כ פרצה מגפת הקורונה

שבעקבותיה "נסגרו הגבולות". הרשויות באוקראינה המליצו לא לצאת לחו"ל. "הקשבתי להם".

"אחרי חצי שנה פגשתי בקיץ אישה, התחלתי לגור איתה יחד. התחלתי יחסים חדשים. בבית משפחה חדשה. לא הייתה לי סיבה לחזור לישראל אז. הכל נפל יחד, גם טיפול באבא, גם משפחה חדשה, גם קורונה, היו נסיבות מצטברות. שנתיים היו טיסות מוגבלות. לא הייתה לי משפחה אז בארץ. אני הראשון מהמשפחה שעליתי לארץ. כאשר התחלתי חיים חדשים ונכנסתי לתוך החיים המחודשים שלי, אז לא הרבה חשבתי על המשפט שמחכה לי בארץ. אני באמת רציתי לחזור לארץ יחד עם ההורים כאשר אבי יחלים וירגיש יותר טוב, זה באמת מה שקרה". לשאלת בית המשפט השיב, כי הוריו עלו ארצה בחודש מרץ 2021, ובחלוף כשנה חזרו לאוקראינה. כשפרצה המלחמה מול רוסיה בחודש פברואר 2022, בחר להישאר באוקראינה, כי חש מחויב. "אני הרבה התנדבתי אז בזמן הזה".

לדברי הנאשם, הוא ומשפחתו (רעייתו ובנו) שוהים מזה כשנתיים בסטטוס של פליטים בנורבגיה. רעייתו סובלת ממחלת ליים, ובנו אובחן כסובל מגידול במוח (אזכיר פעם נוספת - לא הוגשו אסמכתאות). מצבם כיום קשה במיוחד. הנאשם מפרנס יחיד, אינו יכול להתאחד איתם בשל ההליך המשפטי בארץ. הוא הביע חשש כי בשל התארכות המשפט, לא יתאפשר לו לשוב לנורבגיה, שם "תמיד הייתי בצד ישראל בהפגנות".

לטענת הנאשם, "לא ניסיתי בחיים שלי להרביץ לאף אחד. באוקראינה אף פעם לא היו לי עניינים עם המשטרה שם ואף פעם לא הייתה לי אלימות בקשר לאשתי הנוכחית. פלונית (המתלוננת - ג' א') אף פעם לא הרבצתי לה ולא נגעתי בה ולא היה לי גם במחשבות".

דין

5. מעשי העבירה שביצע הנאשם, אשר נתפרשו על פני כשנתיים ימים, תוארו בכתב האישום באופן תמציתי ויבש, כנוסחם של כתבים משפטיים. מציאות חייה של המתלוננת-נפגעת העבירות-רעייתו של הנאשם במועדים הרלוונטיים - קשה ועגומה. נסקור את האירועים לפי סדר כרונולוגי.

6. באירוע הראשון בזמן (מרץ 2017 - אישום מס' 4) תפס אותה הנאשם בידיה והדפה בכוח אל הקיר. הוא לא הסתפק בכך, אלא תפס באוזניה, הצמיד ראשה לקיר, עיקם את ידיה והחזיקה בעורפה. הנאשם מנע מהמתלוננת להשתחרר, וכשהצליחה לבסוף, נמלטה מביתה ושהתה מספר ימים אצל חברה. המתלוננת העידה לפני על הטרומה שחוותה ממעשיו של הנאשם, וסיפרה כי שיתפה את חברה בחוויה הקשה שעברה. כעולה מהכרעת הדין, עדותה זו נתמכה בעדותה של חברתה, שסיפרה כי המתלוננת הגיעה לביתה כשהיא בוכייה, וסיפרה על התקיפה האלימה שספגה מידי של הנאשם. כטענת הסנגור, מעשיו של הנאשם לא היו מתוכננים אמנם; הוא לא עשה שימוש בכלי משחית; לא נגרם למתלוננת נזק מוחשי; ופוטנציאל הנזק הפיזי באישום זה איננו גבוה. מנגד - המדובר

במעשה אלימות פתאומי; ללא מעורבות מקדימה כלשהי של המתלוננת - כל כולו רובץ לפתחו של הנאשם ולחובתו; התקיפה התפתחה והסלימה "תוך כדי תנועה"; המתלוננת כה נבהלה וכה חששה מהנאשם ומהתנהגותו, עד שנאלצה להימלט מביתה. לא למותר להוסיף כי אירוע זה, ככל האירועים האחרים, התרחש בתוך ביתם של בני הזוג, מקום בו המתלוננת אמורה לחוש מוגנת ובטוחה. עוד ראוי להדגיש, את האופן הנבזי בו ניצל הנאשם את כוחו הפיזי העודף, כדי לרתק את רעייתו בכוח הזרוע. תחושת ההשפלה - איומה.

7. האירוע השני בזמן (ספטמבר 2018 - אישום מס' 3) התפתח בעת שבני הזוג נמצאו במיטתם. הנאשם התרעם על כך שהמתלוננת סירבה לשתף עמו פעולה, התווכח עימה, אחז בה בכוח, ולפתע "קפץ ותפס את הכרית והתחיל לצעוק שאני אשתוק ושם לי את הכרית על הפנים. אחרי שהוא הוריד את הכרית ממני הוא צעק שהוא מוכן להרוג אותי ושחרר אותי בסופו של דבר. אני ביקשתי ממנו לשחרר אותי ושאני לא מבינה בכלל על מה מדובר, שאני לא מבינה בכלל למה הוא במצב כזה ולמה הוא צועק עליי כשיש לי זכות מלאה לסרב. אחר כך אני הלכתי לחדר אחר. ש. את זוכרת כמה זמן הכרית הייתה על הפנים שלך? ת. בערך דקה ורבע, משהו כזה. ש. את יכולה לספר לבית המשפט איך הרגשת בזמן הזה? ת. חשתי פחד, אני באמת חשבתי שהוא רוצה לעשות איתי משהו". בחקירתה הנגדית העידה המתלוננת כיצד הנאשם "שם את הכרית ולחץ אותה על הפנים שלי", וכיצד ניסתה להשתחרר ולהוריד את הכרית מפניה. לשאלת הסנגור, הסבירה כי הנאשם אמר שהוא מוכן להרוג אותה, בשל כך ש"אני מסרבת לעשות כל מה שהוא רוצה".

כטענת בא כוח הנאשם, לא נגרם למתלוננת נזק פיזי, ובדומה לאירועים האחרים, המעשה לא היה מתוכנן מראש. מנגד, נסיבותיו מעוררות פלצות. בעת שבני הזוג שכבו במיטתם בסיטואציה אינטימית, ובשל סירובה של המתלוננת להיענות לדרישתו של הנאשם, ניסה הלה לכפות עליה את רצונו. משמצא כי רעייתו עומדת על דעתה, התנהג הנאשם בפראות, הצמיד כרית לפניה, ואיים ליטול את נפשה. תחושת הפחד שחוותה המתלוננת - נוראה. הפער בין הנסיבות השלוות בהן היו מצויים בני הזוג, לבין הפתאומיות בה מצאה עצמה המתלוננת לכודה תחת ידיו של הנאשם, כשכרית מוצמדת לפניה - בלתי נתפס. פוטנציאל הנזק - חניקתה של המתלוננת - גבוה מאוד. הפגיעה הנפשית - רבה.

8. האירוע השלישי בזמן (23.1.19 - אישום מס' 2). בהמשך לוויוכוח בין בני הזוג, שעט הנאשם בריצה פתאומית מחדר השינה לסלון הבית בו נמצאה המתלוננת, הפיל אותה על הספה כשפניה למטה, שם החזיקה בכוח, תוך שגער בה "לסתום". הוא לא הסתפק בכך. "זמן מה הוא החזיק אותי מוצמדת לספה, אחר כך אחרי ששחרר אותי הוא קם מהספה, אני קמתי מהספה, אני הסתובבתי אליו, חשבתי שבזה הכל הסתיים, אבל הוא הניף את רגל ימין ובעט בי ברגל שמאל. הוא פגע בי בירך שמאל (העדה מצביעה על ירך שמאל). אני שאלתי אותו מה אתה השתגעת לגמרי? ואחרי זה הוא עוד פעם תקף אותי. החזיק אותי בכתפיים ואחרי זה הוא הניף את האגרוף וצעק שהוא ישבור לי את הפנים ושאני אשחט אותך. אני ביקשתי ממנו לא להרביץ לי, אני אמרתי לו סליחה סליחה, שאני לא אעשה ככה עוד הפעם" (ציטוט מעדותה של המתלוננת, פסקה 12 להכרעת הדין).

אירוע אלימות מתפתח זה, כקודמיו, התרחש ללא תכנון מוקדם. מנגד, בדומה לאירוע החניקה באישום השני, ובדומה להתנהגות האלימה באישום הראשון - הנאשם ניסה להשתלט פיזית על המתלוננת בכוח זרועו, זו הפעם - בכיפוף המתלוננת כלפי מטה ובהצמדת ראשה לספת הסלון, כך החזיקה זמן מה. שוב - התנהגות פראית ופתאומית, תוך העמדת המתלוננת בסכנה פיזית לבריאותה. הנאשם לא הסתפק בכך, ולאחר שנאות לשחרר את המתלוננת מאחיזתו, הוסיף ובעט ברגלה, באופן שהסב לה חבלה. וכשזו העזה, רחמנא ליצלן, לפנות אליו ולתהות על התנהגותו, אחז בה בכוח פעם נוספת, הניף בכיוונה את אגרופו, ואיים לשבור את פניה ולשחוט אותה. האופן בו פעל הנאשם מלמד על היעדר שליטה עצמית, אפס אמפתיה לקורבנו-רעייתו, ונכונות להזיק לה - פיזית ונפשית, הכל כדי לשלוט בסיטואציה. האירוע פסק רק לאחר שהמתלוננת, מבועתת מפחד, ביקשה את סליחתו של הנאשם, העיקר שיפסיק לפגוע בה. האופן בו קורבן העבירה היא שנאלצה להתנצל, ממחיש את הסיטואציה הקיצונית בה הייתה שרויה.

9. האירוע הרביעי והאחרון בזמן (9.3.19 - אישום מס' 1) התרחש, כקודמיו, בתוך ביתם של בני הזוג. כפי שנקבע בהכרעת הדין, ניכר היה כי התנהגותו האלימה והקשה של הנאשם חקוקה עמוק בזיכרונה של המתלוננת באופן חי ומפורט. הנאשם לפת בפתאומיות את צווארה מאחור בתנועת חניקה, והחזיקה כך רגעים אחדים, בעודה מנסה להיחלץ מידי ומלינה בפניו כי היא מתקשה לנשום. שוב - כטענת ההגנה, האירוע לא היה מתוכנן, ולא נעשה בו שימוש בכלי משחית. ומה בכך? הנאשם הוכיח פעם אחר פעם במעשיו, כי כוחו העדיף על המתלוננת, מספיק כדי להשתלט עליה ולעשות בה כרצונו. היא לא נחבלה פיזית, אך פוטנציאל הנזק - גבוה מאוד. המרחק קצר בין אחיזה חונקת בצוואר, שהתמשכה מספר דקות, לבין פגיעה קשה ואפילו קטלנית כתוצאה ממחנק. בנסיבות אלה נקל להבין את המצוקה הנפשית הקשה ממנה סבלה המתלוננת כתוצאה מהאירוע, זו שהביאה אותה לבסוף להתלונן במשטרה על מעשיו של הנאשם.

10. בשונה מהסנגור, אינני סבור כי איזה מהאירועים בפני עצמו, למעט אישום מס' 4 (הראשון בזמן), מצדיק מתחם ענישה שתחתיתו במאסר על-תנאי. ב"כ הצדדים ביקשו במשותף לקבוע מתחם עונש כולל למעשיו של הנאשם. עתירתם זו אפשרית אמנם, אך איננה מחויבת המציאות, בפרט לנוכח פערי הזמן בין האירועים, עליהם עמד ב"כ הנאשם בטיעונו. בצד זאת, בהיעדר טעם מיוחד לסטות מבקשתם המשותפת של הצדדים, ייקבע מתחם עונש אחד, אשר ישקלל בחובו את מלוא העבירות בהן הורשע הנאשם. אבהיר כי אף אילו מצאתי לקבוע מתחמים נפרדים, לא היה בכך כדי להביא לתוצאה כוללת שונה.

כמפורט לעיל, מעשיו הרעים של הנאשם גרמו למתלוננת-רעייתו לסבל רב. הנזק הפיזי שנגרם איננו גבוה, אך הפגיעה הנפשית קשה, ופוטנציאל הנזק גבוה מאוד. כל האירועים התרחשו בתוך ביתם של בני הזוג, היינו, מקום בו המתלוננת זכאית לחוש בטוחה ומוגנת מפגעי העולם. הקורבן בכל המקרים זהה - אשת הנאשם, אשר במקום בן זוג שיהווה שותף לחיים, משענת ותמיכה, נאלצה להתמודד עם גבר אלים ותוקפן שמירר את חייה. בכל האירועים תקף הנאשם את המתלוננת מבלי שזו נקטה פעולה כלשהי נגדו, היינו, ללא צל צילה של טענה להגנה עצמית מצד הנאשם. בכל האירועים תקף הנאשם

את המתלוננת בפתאומיות, בהתלקחות שהתרחשה כהרף עין. בכל האירועים פעל הנאשם על מנת להשליט בכוח את רצונו על המתלוננת, משל איננה זכאית לדעה משלה ולאוטונומיה על גופה ועל בחירותיה. חומרתם של מעשי הנאשם נלמדת לא רק מכל אחד ואחד מהמעשים בפני עצמו, אלא אף מהצטברותם זה לזה. שוב ושוב אטם הנאשם את עצמו מפני הסבל ועוגמת הנפש שהסב לרעייתו. פעם אחר פעם בחר לפגוע בה, חרף התנגדותה ודרישותיה כי יחדל, באירועים שהתמשכו לעתים דקות ארוכות. מעשיו של הנאשם ראויים, בראש ובראשונה, לעונש שיהלום את חומרתם.

11. אומר בצער, כי עבירות אלימות בכלל, ועבירות האלימות במשפחה בתוכן, מכלול כמעט כל חלקה טובה. גופי האכיפה אסרו עליהן מלחמת חורמה. לא נלָאָה מלשוב ולהדגיש את חובתם של בתי המשפט לתרום את תרומתם למיגור התופעה. ראו, מבין רבים, רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.21), פסקה 10:

"כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקשיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף".

כן ראו ע"פ 51/23 מדינת ישראל נ' פלוני (13.6.2023), פסקה 22:

"חדשות לבקרים אנו שומעים על אישה נוספת אשר התווספה למעגל האלימות, ולעיתים ההתנהלות האלימה המתחילה באופן מתון, מסלימה לאלימות חמורה ביותר המסתיימת בתוצאות טראגיות של ממש. על בית המשפט לומר באופן חד וברור כי התנהלות שכזו דינה אחד - עונש מאסר מאחורי סורג ובריאח ולתקופה משמעותית. מתגבר הצורך בענישה הולמת, מרתיעה ומשמעותית שמעבירה מסר חברתי תקיף נגד תופעות אלו ואף מגלמת בתוכה הכרה במצוקתן של נפגעות העבירה ובנזק שנגרם להן".

12. ב"כ המאשימה הגישה אסופה נרחבת של פסקי דין להמחשת מדיניות הענישה, הן של הערכאה הדיונית, והן של ערכאות הערעור, לרבות בית המשפט העליון. ההגנה בחרה להסתפק בשלושה פסקי דין של בית משפט השלום, שכולם ניתנו בידי הח"מ. לא אעמיס את גזר הדין באזכור פסקי הדין שהוגשו, אך אדגיש כי עיינתי בהם, ובחנתי נוספים ביוזמתי. אפנה לפסקי הדין הרלוונטיים שלהלן, בכפוף להבדלים בנסיבות (יודגש כי מרביתם, אם לא כולם, חמורים פחות מענייננו, לבטח בכל הנוגע

להצטברות האירועים):

רע"פ 5608/23 דדון נ' מדינת ישראל (27.7.23). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בשני כתבי אישום. הראשון - ביום 5.11.15 התקשר לבתו ושוחח עם גרושתו, עליה איים במהלך השיחה כי תקבל "מכות רצח". הוא גידף אותה ואמר לה: "אני אגמור אותך". בגין אישום זה הורשע בעבירת איומים. השני - ביום 7.7.17 התקשר הנאשם לגרושתו ואיים עליה, בין השאר, כי "יהרוס לה את החיים, וכי כל מי שיהיה איתה הוא יציק לו ויטריד אותו ויגיד עליו שהוא פדופיל...". כמו כן, ביום 13.3.17 שלח לגרושתו הודעה קולית בה גידף אותה ואיים עליה. בגין אישום זה הורשע בשתי עבירות איומים. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש בגין האישום הראשון בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין שנת מאסר, ובגין האישום השני בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 15 חודשים. בהתחשב בהרשעותיו הקודמות והרלוונטיות של המבקש נגזר עונשו ל-9 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, מאסר על-תנאי, קנס ופיצויים למתלוננת. ערעור המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשתו לרשות ערעור.

רע"פ 1529/23 אבנר שמלה נ' מדינת ישראל (15.3.23) [גילוי נאות: פסק הדין בערכאה הדיונית ניתן בידי הח"מ]. המבקש הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירות איומים, תקיפה הגורמת חבלה כלפי בת זוגו, ותקיפת בת זוגו במהלך מספר אירועים שהלכו והסלימו, ולנוכח רצונה של המתלוננת להיפרד ממנו. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה, תוך אימוץ מתחם העונש שנקבע בבית משפט השלום (12-24 חודשי מאסר בפועל). הבקשה לרשות ערעור נדחתה אף היא: "בית משפט השלום עמד על הצורך בנקיטת יד קשה ובלתי מתפשרת כלפי מי שעובר עבירות של אלימות במשפחה, נוכח "הקלות הבלתי נסבלת בה מעזים גברים להפעיל את נחת זרועם כלפי בנות זוגם, בין אם מדובר באלימות פיזית, מילולית, כלכלית או נפשית". כמו כן, צוינה חומרת העבירות המיוחסות למבקש, המעידות על "האופן בה ראה בה [במתלוננת - ח.כ.] חלק מרכושו, כזו שאין צורך להתחשב בדעתה, ברצונה, במחשבתה החופשית". לאור עתירת הצדדים לקביעת מתחם עונש אחד עבור כלל העבירות, ולאחר בחינת מדיניות הענישה הנוהגת - נקבע מתחם ענישה הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל. בעת גזירת עונשו של המבקש בתוך המתחם שנקבע, בית משפט השלום נתן דעתו, לקולה, לגילו הצעיר של המבקש; להודאתו במיוחס לו; לעברו הפלילי הנקי; להשתתפותו הקצרה בהליך טיפולי וכן, להתרשמות שירות המבחן כי מדובר במי שנעדר דפוסי התנהגות עברייניים. מאידך גיסא, ציין בית המשפט את שיקוליו לחומרה, לרבות כפירתו של המבקש במיוחס לו לפני שירות המבחן, והתחמקותו מלקיחת אחריות מלאה על מעשיו. בהינתן כל אלה, על המבקש נגזרו 14 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית".

רע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל (2.5.16). המבקש הורשע באירוע יחיד של תקיפת בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין ("דחף את המתלוננת לעבר המיטה, משך בשערה, סובב את גופה, וכופף את גופה לעבר הרצפה בעודו אוחז בצווארה"). בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין מאסר לתקופה קצרה שניתן לרצות בדרך של עבודות שירות לבין 14 חודשי מאסר לריצוי

בפועל. כנסיבה לחומרה נשקלה היעדר הבעת חרטה, ולקולה היעדר הרשעות מהעת האחרונה ונתק בין המתלוננת והמבקש. נגזר על המבקש עונש מאסר בפועל בן 6 חודשים לריצוי מאחורי סורג וברית. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשת רשות ערעור. בית המשפט העליון עמד על כך שמעשיו של המבקש ראויים לגינוי חריף ולענישה שתהלוך את חומרתם.

רע"פ 1293/08 אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל (25.6.08). המבקש הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירת איומים יחידה כלפי רעייתו בנפרד, כשלאחר ויכוח בין השניים איים עליה באומרו: "אל תדברי איתי בכלל יום אחד אני אארוך לך בחוץ ואהרוג אותך ואני אפוצץ לך את הפנים כך שאפילו אמא שלך לא תזהה אותך, את נמאסת עלי לא יהיה אותך ואז לא יהיו בעיות". חרף היעדר הרשעות קודמות הוא נדון לשנת מאסר בפועל, לאחר שבית המשפט עמד על עוצמת המסוכנות הנשקפת ממנו. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשת רשות ערעור.

עפ"ג (מרכז-לוד) 13697-09-24 נגסה נ' מדינת ישראל (28.10.24, טרם פורסם) [גילוי נאות: פסק הדין בערכאה הדיונית ניתן בידי הח"מ]. המערער הורשע בהתאם להודאתו בשתי עבירות איומים כלפי גרושתו ואם ילדיו. באישום הראשון דובר ברצף של מסרונים, שיחת טלפון והודעות קוליות בערב אחד, במסגרתם איים על המתלוננת והשמיע לה את קולו של בנם הקטין כשהוא בוכה. כן שלח המערער למתלוננת סרטון וידאו בו צילם את בנם בוכה בעודו מקלל את אמו ומאיים לפגוע בה. באישום השני הביאה המתלוננת את ילדיהם של בני הזוג לבית הנאשם. הלה ירד מביתו, ובנוכחות הילדים קילל את אימם, הרים אבן בידו, הניף את היד כלפי המתלוננת, ואיים לרוצץ את גולגולתה. בהמשך היום שלח לה הודעה קולית מאיימת. מתחם העונש נקבע בין 8-20 חודשי מאסר בפועל. בהתחשב בהרשעותיו הקודמות הרלוונטיות והמכבידות של המערער, הוא נדון ל-17 חודשי מאסר בפועל, עליהם הופעל במצטבר מאסר על-תנאי בן 6 חודשים, כך שסה"כ נדון ל-23 חודשי מאסר בפועל. כן הוטלו עליו מאסר על-תנאי ופיצויים למתלוננת בסך 10,000 ₪. הערעור נדחה מבלי שבית המשפט נזקק לתשובת המשיבה.

ע"פ (מרכז-לוד) 1616-12-20 פיקדו נ' מדינת ישראל (15.2.21, טרם פורסם) [גילוי נאות: פסק הדין בערכאה הדיונית ניתן בידי הח"מ]. המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירות איומים ותקיפה סתם - בן זוג, בכך שתפס בשערה של המתלוננת, משך אותה ובעט בה. שכנה שחזתה באירוע צעקה למערער להפסיק, והלה בתגובה איים עליה. בהמשך זרק המערער טלפון לעברה של המתלוננת, תפס בידה ומשכה. נקבע מתחם עונש בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין 10 חודשי מאסר. המערער נדון לשישה חודשי מאסר, עליהם הופעלו במצטבר 2 מאסרים מותנים (5 חודשים, 3 חודשים), כך שסך הכל נדון למאסר בפועל למשך 14 חודשים. ערעורו התקבל באופן חלקי - המאסרים המותנים הופעלו בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר שנגזר עליו, כך שיישא עונש מאסר בפועל למשך 11 חודשים.

13. בהתחשב בשיקולים שפורטו ובמדיניות הענישה, אני קובע את מתחם העונש בגין העבירות בהן

הורשע הנאשם, בין 12-24 חודשי מאסר בפועל.

14. בקביעת עונשו של הנאשם זקפתי לטובתו את היעדרן של הרשעות קודמות. כפועל יוצא מכך, נקל להניח כי ריצויו של עונש מאסר בפועל, לראשונה בחייו, עתיד להיות חוויה קשה עבורו, וישפיע אף על בני משפחתו - רעייתו ובנו השוהים בנורבגיה תחת ויזת פליט, כך לדברי הנאשם, והוריו החיים בישראל. הנאשם טען להתדרדרות במצבו הרפואי והנפשי, אך לא טרח להמציא ראיות כלשהן לעונש. שלושה ימים לאחר ישיבת הטיעונים לעונש פנה הנאשם בעצמו לבית המשפט (כמנהגו, חרף החלטות חוזרות לפיהן בית המשפט לא יידרש לבקשותיו אלא באמצעות בא כוחו). הוא חזר על בקשתו לאפשר לו לצאת מן הארץ בטרם יסתיים המשפט, וצירף מסמך הנחזה להיות אישור רפואי רטרואקטיבי - מכתב נושא תאריך 18.6.25, אשר ניתן, לכאורה, בידי רופא בנורבגיה, בו מצוין כי הנאשם היה נתון במעקב רפואי בתקופת הסתיו בשנת 2024, ללא פירוט מועדי הבדיקות. במכתב צוין כי הנאשם סבל מאירועי חרדה, דיכאון ונדודי שינה, בגינם טופל בציפרלקס ומיאנסרין, ונפגש עם פסיכולוג ופסיכותרפיסט, וכי בעקבות כאבי גב מהם סבל, נתגלתה מחלת דיסק צווארי שטופלה. אף בהינתן משקל מלא לאישור הרפואי (וכאמור, אינני משוכנע כי מדובר במסמך אותנטי), ממילא אין בתוכנו כדי להקל על עונשו של הנאשם. הלה סובל, לכאורה, מבעיות רפואיות שגרתיות, שאין מצדיקות התחשבות מיוחדת.

15. שני שיקולים עיקריים רובצים לחובתו של הנאשם: האחד, הוא רשאי היה כמובן לנהל את הגנתו ולכפור במיוחס לו, והדבר לא נזקף, חלילה, לרעתו. מנגד, משזו בחירתו, הרי משהורשע בדיון, לא יוכל ליהנות מההקלה הניתנת למי שמודה במיוחס לו, מביע חרטה, מכה על חטא, חוסך מהעדים ובראשם המתלוננת את הצורך להתייצב בבית המשפט ולמסור עדות מפורטת תוך שחזור הטראומה.

השני, הנאשם בהתנהלותו, אשר פורטה בהרחבה בעמודים 2-5 להכרעת הדיון, גרם להתמשכות חריגה ובלתי נסבלת של ההליך המשפטי, שנוהל עד אז באופן יעיל ומהיר. אזכיר בקצרה: כתב האישום הוגש ביום 18.4.19, כחודש ימים למן תחילת החקירה. כבר בדיון הראשון ביום 16.9.19 הודיע הנאשם כי הוא כופר במיוחס לו בכתב האישום, והתיק הועבר לטיפול. ביום 22.9.19 ניתן מענה מפורט, והתיק נקבע להוכחות, מתחילתן ועד סופן, ליום 24.11.19. במועד זה החלה להישמע פרשת התביעה, אך לא ניתן היה להשלימה בשל נסיבות הקשורות בשניים מעדי התביעה, ומשכך נדחה להשלמה ליום 29.1.20, מועד בו אמור היה ההליך להישמע עד תומו, כולל סיכומים. משמע, אף בהינתן הקושי האובייקטיבי להשלים את ההוכחות בדיון הראשון, המשפט כולו אמור היה להסתיים תוך כ-10 חודשים ממועד הגשת כתב האישום, ותוך פחות משנה ממועד הפתיחה בחקירה.

אלא שיומיים לפני ישיבת ההוכחות השנייה הודיע הנאשם לבא כוחו דאז, עו"ד ברנשטיין, כי יצא את הארץ בשל מחלתו של אביו. בדיון שהתקיים ללא נוכחות הנאשם התברר, כי מסמך רפואי בעניינו של האב הופק כחודש ימים קודם לכן, אך הנאשם לא טרח לעדכן את עו"ד ברנשטיין, אלא העדיף לצאת מן הארץ מבלי שפנה לבית המשפט בבקשה לדחיית הדיון. בנסיבות אלה נשלמה פרשת התביעה באותו המועד, בהיעדרו של הנאשם, והדיון נדחה לפרשת הגנה, תוך מתן הזדמנות לנאשם

להתייצב. דא עקא, הנאשם ניתק כל קשר עם בא כוחו, התעלם מחובתו להתייצב לדיונים, והמשיך את חייו מחוץ לישראל. בנסיבות אלה לא היה מנוס מהתליית ההליכים ומהוצאת צו מעצר נגד הנאשם. רק בחלוף כחמש שנים, ביום 22.2.25, שב הנאשם לארץ וההליכים חודשו. בשלב זה, וחרף מאמציו של בית המשפט לקדם את השלמת המשפט, נדחו הדיונים מספר פעמים לבקשת ההגנה, ורק "ביום 26.6.25, באיחור של 5 שנים ו-5 חודשים, שכל כולו בעטיו של הנאשם, נשמעה פרשת ההגנה, במסגרתה העיד הנאשם".

16. הנאשם ביקש מבית המשפט להתחשב בקשיים הנגרמים לרעייתו ובנו השוהים בנורבגיה, כתוצאה משהייתו הממושכת בישראל לצורך ניהול המשפט, על רקע צו עיכוב היציאה מן הארץ שהוצא נגדו. אלא שהאחראי היחיד לסבלם של בני משפחתו, הוא הנאשם עצמו. במהלך הטיעונים לעונש התברר באופן מובהק וחד-משמעי, כי הנאשם הבין לאשורה את משמעות החלטתו לעזוב את הארץ ולא לשוב, ואת השלכותיה על המשפט, אך העדיף להמשיך בחייו "החדשים" תוך התעלמות מהדין, ומחובתו לשוב לארץ כדי להשלים את משפטו.

אין להיפלא אפוא, שכאשר חודש ההליך, הביע הנאשם שוב ושוב תרעומת על כך, על חובתו להתייצב לדיונים, על צו עיכוב היציאה מן הארץ שהוצא נגדו, ועל חובתו להפקיד את דרכו. הנאשם פנה לבית המשפט פעם אחר פעם בבקשות (שמא בדרישות) לבטל את הצו, ולאפשר לו לצאת את הארץ בתואנות שונות, לרבות כי המשך שהייתו בישראל "מהווה הפרה בוטה של זכויות האדם הבסיסיות ועומדת בניגוד לנורמות בינלאומיות הומניטריות..". (פנייתו מיום 19.6.25). הנאשם התעלם מהחלטות בית המשפט, ופנה לבית המשפט באותה הסוגיה ממש, ובאופן עצמאי, הגם שהובהר לו כי בית המשפט לא ידרש לבקשותיו אלא באמצעות בא כוחו. ביום 25.6.25 הודיע הנאשם לבית המשפט, כי "האירועים המתוארים בתיק הפלילי לא גרמו כל נזק למתלוננת... במהלך שש השנים האלו נגרם נזק ממשי רק לי ולבני משפחתי... כיום ההליך הפלילי הזה מסכן ממשית את בריאותי וחיי... המשך ההליך הפלילי מפר את עקרון המידתיות וההכרחיות הסבירה לרדיפה במדינות דמוקרטיות..." (הדגשה הוספה - ג' א').

ביום 17.7.25 - שלושה ימים לאחר הטיעונים לעונש, בעודו ממתינן לשימוע גזר הדין שנקבע ליום 20.7.25, פנה הנאשם לבית המשפט פעם נוספת (שוב - בעצמו), בבקשה "להסרת הגבלת יציאה מגבולות מדינת ישראל...". בפנייתו זו הביע הנאשם בפעם הראשונה "חרטה כנה על האירועים שהתרחשו עם אשתי וילדי בשנים 2018-2019, וכן על כך שיציאתי הכפויה מישראל חפפה את מהלך ההליכים המשפטיים..." [במאמר מוסגר: עד כה לא נטען כי הנאשם והמתלוננת הורים לילדים משותפים. עולה תהיה שמא הבקשה נכתבה בידי גורם אחר, אנושי או מלאכותי]. הנאשם הוסיף והדגיש בבקשתו: "יחד עם זאת, ברצוני להדגיש שוב: עזיבתי בינואר 2020 לא הייתה ניסיון להימנע ממשפט או מאחריות משפטית. באותה עת פעלתי מתוך תחושת חובה מוסרית עמוקה כלפי הוריי, אשר לצערי גברה על החובה הפורמלית לציית לחוקי מדינת ישראל" (הדגשה במקור - ג' א').

17. אם כך - הנאשם הבהיר, באופן שאיננו משתמע לשתי פנים, כי בחר לצאת מן הארץ במהלך משפטו, מתוך מודעות מלאה לחוסר החוקיות במעשיו. אלא שבשונה מטענתו המיתממת, ככל שהדבר תלוי בנאשם, הוא עזב את הארץ לצמיתות, ללא כוונה לשוב להשלמת משפטו. אביו החולה של הנאשם, שלצורך הטיפול בו יצא הנאשם לכאורה מן הארץ, עלה ארצה עם אמו של הנאשם בחודש מרץ 2021 (כעולה מדברי הנאשם לעונש). הנאשם, מנגד, בחר להישאר כל השנים הללו מחוץ לישראל.

מסקנה: אף אם יציאתו של הנאשם מן הארץ במהלך משפטו הייתה משולבת בשיקולים של "מצוות כיבוד הורים", כטענתו, ברי כי למן הרגע הראשון בחר הנאשם לפעול בניגוד לחוק, ונמנע מכל ניסיון ליישב בין רצונו לתמוך בהוריו, לבין חובתו להתייבב למשפטו. התנהגותו בהמשך הדרך, כשנותר מחוץ לישראל בעוד דווקא הוריו הם שעלו ארצה, מלמדת כי מדובר במי שבחר בטובתו האישית, תוך ניסיון למלט עצמו מן הדין.

18. יודגש: הנאשם יענש אך ורק בגין העבירות בהן הורשע, אך האופן בו התנהל לאורך ההליך, וכתוצאה ממנו השיהוי הממושך בהשלמת המשפט, עולה כדי עינוי דין לא לנאשם - אלא למתלוננת, שנאלצה להמתין שנים ארוכות לצדק שייעשה, וראו סעיף 12 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001. ניסיונו של הנאשם להיבנות מחלוף הזמן - השנים הרבות שעברו מאז ביצע את העבירות עליהן הוא נותן עתה את הדין, כשיקול המצדיק הקלה בעונשו, כמוהו כטענת הקוזאק הנגזל, ומובן כי נדחה בשתי ידיים.

19. גזירת דינו של נאשם - הן הגדרת מתחם העונש הראוי והן קביעת מיקומו של הנאשם בתוך המתחם (או בחריגה ממנו), משלבת אמירות נורמטיביות מובהקות של בית המשפט, ואיננה מוגבלת לעתירתם העונשית של הצדדים. ראו ע"פ 1548/18 תום נתנאל גיא נ' מדינת ישראל (28.11.18), פסקה 19; ע"פ 1663/24 עיסא עליאן נ' מדינת ישראל (12.6.25).

המאשימה ביקשה לגזור את עונשו של הנאשם "בשליש התחתון [של המתחם לו עתרה - 15-28 חודשי מאסר בפועל], אך לא בתחתיתו". בכך נפלה המאשימה לכדי שגגה. כבר נקבע, כי "כשם שכדי לגזור עונש בקצה העליון של המתחם נדרש הצטברות נסיבות חמורות המקהות את משקלן של הנסיבות המקלות, כדי שייגזר עונש בקצה התחתון של המתחם, נדרשות נסיבות מקלות לזכותו של נאשם, הגוברות על הנסיבות החמורות הקיימות..." (ע"פ 280/23 מדינת ישראל נ' Abker (18.5.23)), פסקה 9. כן ראו ע"פ 5832/24 מיזערו נ' מדינת ישראל (6.3.25), פסקה 14: "כידוע, בכדי שייגזר עונשו של נאשם בקצה התחתון של המתחם, נדרשות להיזקף לזכותו צבר של נסיבות, הגוברות על הנסיבות החמורות הקיימות לחובתו....".

20. בהתחשב במתחם העונש שקבעתי, בין 12-24 חודשי מאסר בפועל, ואלמלא התחמקותו של הנאשם מהדין לתקופה כה ממושכת - ראוי היה לגזור את עונשו ל-15 חודשי מאסר בפועל. ברם,

בהתחשב באופן בו בחר הנאשם לנהל את משפטו, בהתמשכות הבלתי נסבלת לה גרם, במשאבים שהושקעו כתוצאה מכך, ובעיניו הדין שנגרם לנפגעת העבירה, יש להחמיר בעונשו ולגזור אותו באמצעו של מתחם הענישה. אבהיר, כי בהתחשב בכך שמתחם העונש שקבעתי נמוך במידת מה מהמתחם לו עתרה המאשימה, ממילא התוצאה הסופית אינה עולה על העונש שביקשה המאשימה לגזור על הנאשם, כך שאיננו מצויים במצב בו בית המשפט משים עצמו קטגור מן הקטגור. האופן בו התנהל הנאשם במהלך משפטו, הצדיק השתת קנס כספי, אלא שהמאשימה לא ביקשה זאת, ומשכך יזכה הנאשם מן ההפקר.

תוצאה

21. סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר בפועל.

ב. מאסרים על-תנאי: 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות "מסוג פשע". 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות "מסוג עוון".

ג. פיצויים בסך 10,000 ₪ אשר ישולמו למתלוננת (עדת תביעה מס' 4). הפיצויים ישולמו עד יום 20.10.25.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן לשלם את הפיצויים שלושה ימים ממתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה בדרכים הבאות: (-) כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il; (-) מוקד שירות טלפוני (מרכז גביה) 35592* או בטלפון 073-2055000; (-) במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (ללא שוברים).

ניתן היום, כ"ד תמוז תשפ"ה, 20 יולי 2025, במעמד הצדדים.